

stillingstidende“ rammer enten ved Siden af — eller slet ikke: De bebrejder saaledes „Udstillingstidende“, at den — den 12. Januar — „var lukket for enhver Indsigelse og Berigtigelse“. Ja, det har De saamæn Ret i, kære Fru Kieler, thi Bladet var den Gang endnu ikke født. Dets første Numer udkom 18. Januar. De bebrejder Kvindernes Udstilling, at der til Plenarmødet 12. Juni ikke blev tilstedet Referenter Adgang — „undtagen den bundne og partiske Udstillings-tidende“, mens Sagen var, at der ingen Referenter var til Stede, hvad De jo kan overbevise Dem om ved at gennemlæse de paagældende Numre af Bladet. Men da jeg ved Siden af at være Redaktør tillige er et privat Menneske, havde man den Dag anmodet mig om — sammen med en af Damerne — at referere til Protokollen, og som saadan saas jeg altsaa ved Referentbordet.

De bebrejder „Udstillingstidende“, at den gjorde sig til „Styrelsens Organ“. Heller ikke deri har De Ret. Bladet stod aabent for enhver Kritik, som blot ikke bar Præget af *at ville Ufred*. Da Udstillingen — til Trods for alt forudgaaet Vrøvl — var fastslaaet paa Plenarmødet 11. Januar, og det samtidigt blev besluttet at udsende et saadant Blad, mente jeg, at det hovedsagelig gjaldt om at virke med til, at Resultatet kunde blive saa godt muligt. Og ud fra den Anskuelse har jeg handlet. Af samme Grund gav jeg Plads for en alvorlig Kritik af de dramatiske Forestillinger, som uden denne Kritik vilde have staaet som billiget af de danske Kvinder. Her hjalp saaledes ogsaa Kritiken til, at denne Del af Kvindernes Udstilling blev „saa godt som muligt“. Om ikke af andet, saa kunde dette have vist Dem, at Udstillingstidende var et selvstændigt Organ og ingen Eftersnakker.

Men — Løvetanden — siger De, Svaret i Udstillings-tidende, hvorfor Løvetanden var valgt til Symbol. Ja, jeg maatte uvilkaarlig smile, da jeg læste i Deres Pjece, hvilket uhyre Ansvar de 6 smaa Linier har i Deres Øjne. Udenfor Sagerne, som jeg i egentligste Forstand var, havde jeg paa Kontoret gjort et Par mislykkede Forsøg paa at faa at vide, hvorfor man havde valgt netop denne Blomst. Jeg sad da ved mit Skrivebord med Pennen i Haanden og grundede paa, hvad jeg skulde svare Dem. Saa fik jeg en — som det senere viste sig — genial Tanke. Jeg fortalte Dem blot, at Løvetandens enkelte Smaablomster ikke gør Fordring paa noget for sig, men at de alle i skøn Samdrægtighed enedes om at danne et smukt, samlet Hele. Om det var derfor, den var valgt til Udstillingens Symbol, det ved jeg virkelig ikke endnu den Dag i Dag. Men det kunde jo godt være passende.